

Č. 571.

Nemocenské pojišťování dělníků: Schvátením stávají se stanovy okresní nemocenské pokladny perfektními a není k účinnosti jejich proti členům pokladny dle zákona potřeba publikace neb osobního oznámení.

(Nález ze dne 27. října 1920 č. 10.246.)

V ě c: Nemocenská pokladna soukromých úředníků a zřízenců v Praze (adv. Dr. Josef Josifko z Prahy) proti ministerstvu sociální péče v Praze stran pojištění nemocenského.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Když v měsíci červnu a červenci 1919 Náchodské průmyslové a kancelářské závody odhlásily členství svých zřízenců u nemocenské okresní pokladny se žádostí, aby odhlášení to ihned bylo provedeno, nevzala pokladna odhlášení to na vědomí vzhledem k § 7 nových stanov, obsahujícímu předpis, že členové, dokud jsou v zaměstnání, které podmiňuje pojistnou povinnost v obvodu pokladny, mohou vystoupiti pouze koncem kalendářního půlletí, odhlásili-li své vystoupení měsíc před tím.

K žádosti nemocenské pokladny soukromých úředníků a zřízenců, zapsané pokladny pomocné v Praze, k níž odhlášení zřízenci přistoupili, nařídila okresní správa politická v Náchodě usnesením ze dne 4. srpna 1919 č. 22.972, aby odhlášky s platností od 1. července 1919 a 7. července 1919 nemocenskou okresní pokladnou byly přijaty, protože stanovy okresní nemocenské pokladny uzpůsobené předpisům zákona ze dne 20. listopadu 1917 č. 457 ř. z. nejsou dosud opatřeny schvalovací doložkou okresní správy politické a protože stěžovatelka oprávněna jest přijímati další členy.

Ke stížnosti nemocenské okresní pokladny bylo usnesení toto rozhodnutím zemské správy politické ze dne 30. října 1919 č. 324.748 zrušeno a stížnost stěžovatelkou proti němu podaná naříkaným rozhodnutím ministerstva sociální péče ze dne 31. prosince 1919 čís. 33.724 z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého zamítnuta.

Stížnost vytýká naříkanému rozhodnutí nezákonnost tvrdíc, že změna § 7 stanov okresní nemocenské pokladny v Náchodě nemůže býti proti členům pokladny účinnou, nebyla-li jim buď osobně sdělena nebo veřejně způsobem předepsaným vyhlášena.

O stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto:

Nemocenské pojištění bylo zákonem zavedeno z ohledů sociálních a upraveno v ten způsob, že osoby pojištěním povinné v určitém obvodu tvoří nucené společenství zvané nemocenskou pokladnou, jejíž základní forma jest okresní nemocenská pokladna, k níž náležejí ex lege veškeré pojištěním povinné osoby, nejsou-li členy jiné dle zákona přípustné náhradní pokladny (§ 13 zákona o nem. poj.).

Pro posouzení práv a povinností vyplývajících z onoho nuceného společenství jsou pro veškeré členy závazny stanovy pokladny. Platnost stanov a veškerých jejich změn je podmíněna tím, aby byly řádným

způsobem usneseny a příslušným politickým úřadem schváleny (§ 14 zák. o nem. poj.).

Že se v daném případě tak stalo, stěžovatelka nepopírá.

Schválením stávají se stanovy perfektními a již tím nastává jejich účinnost proti všem členům pokladny; zákon však nepředepisuje pro závaznost stanov nějakých dalších podmínek. Že by jednotlivá ustanovení do stanov pojatá nabývala účinnosti teprve okamžikem, kdy byla členům zvláště sdělena neb uveřejněna, mohlo by se dovozovati jen z určitého předpisu. Není však takového předpisu ani v zákoně ani ve stanovách.

Nelze ho obzvláště spatřovati v § 83 předložených stanov, dle něhož oznámení o změnách pro členy důležitých vyhlásí se v úředních listech obvodu pokladenského aneb způsobem jinak v místě obvyklým. Vyhlášení to není předepsáno za podmínku účinnosti konkrétních změn stanov a lze § 83 vykládati pouze jako instrukci pro představenstvo.

Jestliže tedy ustanovení, o které jde (§ 7 stanov) bylo 1. březnem 1919 schváleno, stalo se závazným pro veškeré členstvo a mohli tudíž členové vystoupiti z okresní nemocenské pokladny jen způsobem určeným v § 7.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 572.

Vyživovací příspěvek: * Otázka podstatné závislosti výživy ve smyslu § 2, odst. 1 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. posuzuje se dle skutečností z doby povolání i tehdy, nastalo-li před 28. říjnem 1918.

(Nález ze dne 5. listopadu 1920 č. 9796.)

Prejudikatura: viz nálezy č. 176, 391 a 541.

Věc: Marie Nováková v Krabčicích (adv. Dr. K. Zimmer z Prahy) proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelka brala i se svým synem Jaromírem dne 18. září 1915 narozeným vyživovací příspěvek za svého muže, povoláného dne 21. června 1915. Ale usnesením okresní vyživovací komise v Roudnici ze dne 31. ledna 1920 č. j. V 190/5300 byl jim příspěvek na žádost manžela stěžovatelčina zastaven, poněvadž prý povoláný přes rok před svým povoláním se stěžovatelkou nežil, o ni se nestaral, ji nepodporoval, takže výživa její a syna Jaromíra na výdělku povoláného nezávisela. Podanému odvolání naříkané rozhodnutí nevyhovělo z důvodů uvedených v I. stolici.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti obmezené na nárok dítěte toto:

Stížnost sama užívá pro právní posouzení otázky zastavení příspěvku zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. Tento působil již také v den zastavení příspěvku, proto dlužno se jím řídit. Dle § 2, odst. 1. cit. zák. mají nárok na vyživovací příspěvek osoby, jež podle občanského zákona